

и на други еретически секти: Хезихасти, Адамити, Евреи и проч.—Царь Борилъ е съставилъ най напредъ такжъ съборъ въ 1211 година на 11 февруария въ Търново, въ който сѫ се осъдили много строго поученіята на Богомилитѣ, и се издалъ и единъ законникъ, или сборникъ срещу Богумилитѣ, отъ които много се отказали отъ поученіята си, а други сѫ се изпѣдили не само отъ Търново но и отъ цѣла Бѫлгарія.—

Царь Иванъ Александъръ е съзвалъ единъ много по важенъ и по многоброенъ съборъ (концилъ), въ който той самъ предсѣдателствовалъ заедно съ Патріарха Св. Теодосія Търновски въ 1350 година. Въ тоя важенъ и знаменитъ съборъ присъствували и нѣкои други духовни лица, както Игумена на Килифарскія монастири, и проч.; въ него сѫ теглили на съдъ всичките еретически учители, които сѫ можали да уловятъ; и съ тѣхъ Св. Теодосій Търновски е постъпилъ най строго; нѣкои отъ тѣхъ сѫ се отказали; но други не сѫ рачили да се покорятъ на черковнитѣ закони и предписанія; и такивато сѫ били Кирилъ Босота и ученикъ-тѣ му попъ Стефанъ; за това царь Александъръ заповѣдалъ: „да ги забѣлѣжатъ съ свѣтливо желѣзо по челото, за да се упознаватъ,“ и да ги испѣдятъ изъ Бѫлгарія. Но силата на Богумилитѣ, която отъ толкова вѣкове на съмъ сѫ е била вгнѣздила въ Бѫлгарія, чрезъ това само не е било възможно да се причини, трѣбalo е єще да се смирятъ и Хезихаститѣ и Езреитѣ, които теже вхрнували. За тая цѣль царь Александъръ е свикалъ единъ новъ съборъ въ 1355 година, и заедно съ синоветѣ си князовете Шипмана и Асънл, и заедно съ Патріарха Теодосія, съ всичките владици на Бѫлгарія, и съ иакугерите отъ Килифарскія монастири: съставилъ се този съборъ, въ който се е произнеслъ „проклетіята“ врѣхъ Богумилиститѣ, Хезихаститѣ и Езреитѣ; тѣхните служители (священници) изгнали въ заточеніе, а на Езреитѣ имъ се при това отнѣли гражданските права чрезъ една царска Граммота (свитокъ).—За наша народна жалостъ обаче, тіе Еретици сѫ се распражнали въ Франция и Италія, отчасти и въ Германія; и защото тѣ били из-